

Z cizích revuí.

Revue d'Infanterie.

1. pololetí 1930. (Leden—červen, čís. 448—453.)

V prvních šesti číslech (1. pololetí) uveřejnila Revue d'Infanterie několik zajímavých článků jak informativního rázu, tak i články historické, studie o výcviku pěchoty při krátkodobé presenční službě a články z oboru taktiky pěšího vojska. Zabrало by příliš mnoho místa, kdybychom zde chtěli probrati byť jen stručně obsah všech článků a statí. Všechny články nemají ani stejný význam pro nás a pro naše poměry. Proto tu přestaneme na rozboru nejdůležitějších studií z oboru výcviku pěchoty a taktiky pěších jednotek, kdežto u ostatních článků jen upozorníme na to, co obsahují a co je na nich hodno povšimnutí.

V prvních třech číslech (leden—březen, č. 448, 449, 450) podává generál Barbeyrac de Saint-Maurice obsáhlou, zajímavou a veskrz původní studii „Výcvik velitelských kádrů presenční služby při krátké době služební“. Tato studie má zvláštní cenu nejen proto, že autorem je „frontový“ voják, který prožil celou válku v čele vojska, ale který též metodu, o níž píše, prakticky vyzkoušel v míru v letech 1920—1927 u dvou pěších pluků, jejichž byl velitelem a u nichž musil zápasit s obtížemi výcviku, plynoucími jednak z krátké presenční služby, jednak z dvojího nástupu nováčků.

Autor si staví především cíl. Tím je: z nevojáků „udělat“ velitele organických jednotek (do roty v to), kteří by byli s to veleti autoritativně a mohli tedy

svou jednotku vésti ve skutečném boji jistě a bez váhání, jakmile za mobilisace přijdou k vojsku, i když dosud neznají svých podřízených.

Kromě toho musí být velitelé čet schopni ihned převzít velení nad rotou v boji, všichni velitelé družstev velení nad četou a co nejvíce vojínů velení nad rojem anebo družstvem.

Čas, jenž je pro výcvik k dispozici, je velmi krátký; po uplynutí 12 měsíců přesměrné služby je pro důstojníky jen 120 dní nejvýš během 15 let civilního života; pro poddůstojníky 60 dní během 12—15 let.

Velení autoritativně neznamena, že máme „řízný povel, křičíme atd., ani že toho mnoho víme. V boji, v pásmu smrti, s jednotkou, kterou takřka neznáme, musíme být velení zvyklí, musíme je mít v krvi, musíme jednat takřka podvědomě. Tohoto návyku dosáhneme jen intenzivní praxí v každém terénu, s vojskem.

Návyku nezískáme během cvičení záložníků, ani v kursech, nýbrž výhradně během přesměrné služby.

Jak dosáhnouti žádoucí praxe? Tím, že si v rámci výcvikového období najdeme co nejdříve dobu, kterou věnujeme výhradně výcviku velitelských kádří, podle prvního programu. Autor zařazuje tento výcvik za výcvik nováčků do doby mezi 15/II a 15/IV (asi 6 neděl) a mezi 15/VII a 15/IX (7—8 neděl) pro jednotlivé poloviny kontingentu.*)

Času je málo a proto nutno dělati co nejjednodušeji a přesně podle pořadí náležavosti jednotlivých částí látky.

Na prvním místě nutno probrati 1. vše, čemu se dá naučiti jen s vojskem a s ostrým střelivem; 2. vše, co vyžaduje vytvoření bezpečných, podvědomých a nesmazatelných velitelských reflexů, které by se i po dlouhé době daly za několik hodin oživit k plné síle.

Z těchto reflexů vybereme jen ty, které jsou nezbytné a postačující. Vypustíme tedy všechny, které nevyžadují okamžitého rozhodnutí, okamžitě činnosti (na př. vše, co se týká obrany). Zbývá tedy jen činnost organické jednotky v útoku, v rozmanitém terénu, proti nepříteli takřka neviditelnému, zatím co sami jsme v jeho palbě.

Kromě toho nutno se v boji vystříhati nečinnosti, ztrnulosti, a to podvědomým jednáním, které sice nemusí vždy plně přiléhati k daným okolnostem, které však přes to bude správné, bude-li ničivá, okamžitá činnost palbou.

Přestaneme tedy jen na nezbytných a postačujících operacích, aby palba byla co nejsilnější a nejhustší před frontou, pohyblivá a ovládatelná ve všech směrech, houževnatě posunována kupředu až na ztečnou vzdálenost, stále zlepšována a nepřetržitá, dokud je třeba.

Potřebné reflexy vpravíme velitelům intenzivním cvikem s vojskem a neustálým opakováním. Podle toho sestavíme bojová cvičení. Cvičení musí být co nejpevněji propracována, jednoduchá. Pro každou organickou jednotku budou to dvě programová cvičení, která organizuje a sestaví sám velitel pluku. Z těchto programových cvičení vybíráme cvičení praktická, podle terénu, času a prostředků. Na př. chceme studovati zteč a máme jen 1½ hod. času. Kdybychom vzali základní situaci: četa dále než 400 m od nepřitele, mohli bychom udělati jen jedno cvičení, kdežto našim zájmem je udělati jich 4—5 za sebou. Vezmeme tedy četou ve vzdálenosti 200—250 m, za to však pracujeme přesně a bez kvapu. Přejít z hlubokého tvaru k lineárnímu (a odtud ztečnému), t. j. ve vzdálenosti 400—300 m. bude účelem jiného cvičení.

*) Ve Francii nastupují nováčci na podzim a na jaře.

Praktická cvičení musí býti velmi krátká, abychom je mohli opakovati několikrát za sebou v krátkém čase. Pak musíme také pamatovati na omezené pří-
děly ostrého střeliva.

Co se týká nepřítelů, dávati jen situace naprosto jednoduché. Nepřítel musíme najíti a tedy jej hledati. Velitele a vojsko nutno postaviti před prázdnou bojště. Metodu zázorňování nepřátelské palby máváním praporek nutno zcela zavrhnouti. Cile nutno přizpůsobiti skutečnosti (hlavně při ostré střelbě). Pracujeme-li se značkaři, musí dokonale manévrovati. Instruktor řídí intensitu nepřátelské činnosti, eventuálně ji úplně zastaví. Důležité je oznamovat mohutnost nepřátelské palby trupě, neboť tím cvičitel působí na manévry a nutí velitele k okamžité činnosti.

Výchova velitelských reflexů. Vůdčí myšlenky: Každá jednotka musí býti vždy s to, aby mohla před sebou a okamžitě vyvinouti mocnou palbu všech svých zbraní; musí býti s to soustřeďovati a přenášeti palbu na libovolné místo před frontou a v bocích, zkrátka ve všech směrech, aniž k tomu musí jednotkami hýbati.

Z toho plyne potřeba palebných sestav, v nichž lze úplně a racionálně využití mohutnosti zbraní, kde zbraně a jednotky jsou ucleněny do šířky a do hloubky s mezerami a vzdálenostmi.

Mezery a vzdálenosti co největší, aby se jimi dalo prostřelovati. Palba mezerami musí býti něčím normálním a běžným. Rovněž přestřelování vlastních vojsk a palba těžkých kulometů ze zakrytých postavení („tir masqué“).

U praporu musí vždy stříleti všechny kulomety a doprovodné zbraně před frontu. Rovněž lehké kulomety 1. sledu. Čelní roty musí se vespolek moci podporovati palbou nejméně 1 čety nebo 2 čet. V boku musíme býti s to působiti 2—3 četami křídelní roty a po určitém přemístění i celou rotou 2. sledu.

Takový manévry palbou vyžaduje hloubky ucleněné, jež je u kulometů omezena požadavkem, aby mohly stříleti až alespoň na 1500 m před 1. sled.

Rozstupy a vzdálenosti takové, aby se dalo osobně velet i bylo spojení zrakem uvnitř čety i mezi četami v rotě.

Lehké kulomety a pěší čety musí zřetelně viděti mezery před sebou.

Na terén pohlížíme jen se stanoviska možností palebných. Pohyb jest jen k tomu, abychom přenášeli palebné zdroje od palebného stanoviště k palebnému stanovišti.

Zdůrazňuje se vynikající důležitost směru útoku, jež plyne z neméně důležitého cíle, kterého se má dosíci.

Pohyb: přemísťování zbraní k zlepšení palby a zkrácení vzdálenosti až na ztec; obsazování palebných stanovišť, odkud by se dalo stříleti mezerami nebo přestřelovati, zkrátka manévrovati palbou.

Velitelé musí tedy viděti terén pro palbu. Často naopak vidíme snahu pohlížeti na terén jen s hlediska skrytých přístupů a hluchých prostorů (t. j. pro pouhý pohyb). Jednotky se do nich vecpou a jsou v nemožné situaci pro okamžitou činnost, ztráti směr, spojení, útočnou sílu. Terén má cenu jen s hlediska palebných postavení a pozorování (ovšem u malých pěších jednotek v útoku — poznámka recensentova).

Přesuny nesmějí míti za následek ucpání mezer, ztrátu spojení zrakem, ohrožení manévrové schopnosti palbou ve všech směrech.

Palba musí býti i za pohybu nepřetržitá. Palebná základna se tedy přemísťuje po sledech.

Při útoku obchvacují jednotky, které pronikly kupředu, odpory palbou, pomáhající tak sousedům, kteří zůstali zpět.

Jakmile byla palba zahájena, nutno jíti neustále, nezádržně, houževnatě a instinktivně vpřed. Velitelé družstev v četě, velitelé čet v rotě myslí jen na to, jak by se dostali kupředu k novým palebným stanovištím až na ztečnou vzdálenost. To musí býti u všech velitelů „utkvělou myšlenkou“. Drží se při tom pevně směru a udržují spolu neustále spojení zrakem.

Dospíváme tak k těmto základním reflexům:

1. Přivést organickou jednotku na výchozí základnu čelem k cíli, v udaném směru,
2. zaujmouti vhodnou palebnou sestavu k vyvinutí co nejsilnější palby přes frontu a do boků,
3. posunovati sestavu přímo v udaném směru, aby se palba stále zlepšovala a blížila k cíli až na ztečnou vzdálenost, aniž by se ucply mezery. Zajistiti nepřetržitost palby a její ovládatelnost,
4. pozorování,
5. spojení zrakem.

To se cvičí denně, i s ostrým střelivem, až to vnikne každému veliteli do krve. Pak teprve se může dělati něco jiného, co je v druhém, třetím pořadí naléhavosti.

Autor studuje pak podrobně činnost velitelů palebných jednotek v boji (vel. družstva, vel. čty, roty) a rozbírá bojová cvičení čty pěší, pěší rot, kulometného družstva a čty, kulometné rot, jednotek doprovodných zbraní.

Ježto věc je nesmírně zajímavá, uvedu zde, jak si autor počíná při organisování cvičení v rámci pěší rot. U roty se spokojil dvěma programovými cvičeními: rota s družstvem těžkých kulometů při zjednávání dotyku; manévr palbou v rotě, bez těžkých kulometů (u čty přistupuje k tomu ještě 3. cvičení — zteč).

První cvičení. Zjednání dotyku.

Rota je za posledním krytem. Instruktorec udá:

- a) cíl a směr roty,
- b) počáteční postavení,
- c) sousední jednotky (suponované),
- d) pozorovatelnou vel. praporu, který musí býti skutečně znázorněn,
- e) situaci, vždy stejnou a nejasnou: můžeme se sraziti s nepřítelem kdekoliv; jeho síla? Není známa.

1. Vel. roty rozčlení svou rotu čelem k cíli, přímo v udaném směru. Prozkoumá terén, jenž mu byl dán, se svými veliteli čet, velitelem kulometného družstva, velitelem velitelského družstva. Stanoví sestavu, rozstupy, vzdálenosti, svou pozorovatelnou. Umístí základní (řídící, vedoucí) čet u směru postupu roty, jež vytváří (směrové objekty); udá úhel podle busoly. Může též umístiti druhou čelní čet u udání ji směr. Umístí kulometné družstvo blízko u sebe, u své pozorovatelné.

2. Naznačí, kde jsou sousedé, oznámí situaci. Dá vyslati od čelních čet patrací a určí skryty a prostory, které je třeba postupně prozkoumati. (Příště dále.)

Plk. gšt. F. Pohunek.